

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie z powództwa O. O.

przeciwko I. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o zapłatę

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 14 lutego 2024 r.

wniosku powódki o wyłączenie asesora sądowego X.Y. od orzekania w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie pod sygn. IX GC 1320/23,

stwierdza swoją niewłaściwość i wniosek zgodnie z właściwością przekazuje do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla m.st. Warszawy w Warszawie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 29 listopada 2023 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w sprawie IX GC 1320/23, na podstawie art. 200 § 1⁴ k.p.c. w zw. z art. 26 § 2 ustawy o Sądzie Najwyższym i art. 49 k.p.c., przekazał Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych wniosek powódki o wyłączenie asesora sądowego X.Y. obejmującego zarzut braku niezależności sądu, niezawisłości sędziego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 5 czerwca 2023 r., wydanym w sprawie C-204/21, Trybunał uznał, że Rzeczpospolita Polska naruszyła prawo Unii Europejskiej m.in. poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy art. 26 §§ 2 i 4-6 oraz art. 82 §§ 2-5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (dalej: „u.SN”) w zmienionym brzmieniu, jak również art. 10 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, przekazując do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawanie zarzutów i zagadnień prawnych dotyczących braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Na tej podstawie, zdaniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej Rzeczpospolita, Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 karty praw podstawowych oraz na podstawie art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i zasady pierwszeństwa prawa Unii.

W ocenie Sądu Najwyższego wskazane orzeczenie, zgodnie z art. 91 ust. 2, w związku z art. 91 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz zasadami efektywności i lojalnej współpracy, winno być wykonane – w zakresie posiadanych kompetencji – przez wszystkie organy państwa, w tym również przez organy wymiaru sprawiedliwości. W niniejszej sprawie realizacja przedmiotowego wyroku musi zatem polegać na przekazaniu sprawy do sądu, który byłby właściwy do rozpoznania wniosku strony przy pominięciu dyspozycji art. 26 § 2 u.SN. Nie ulega przy tym wątpliwości, że przy pominięciu treści wskazanego przepisu sprawa, w której został złożony wniosek o wyłączenie asesora sadowego, nie należy do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, określonej w art. 26 § 1 u.SN.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 200 § 1¹ oraz § 1⁴, w związku z art. 52 § 1 k.p.c. wniosek należało przekazać według właściwości do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie.

[D.Z.]

[a]